

תפ (תל אביב) 57672-04-25 - מדינת ישראל נ' אמיתי דוד מזר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 57672-04-25 מדינת ישראל נ' מזר
13 ינואר 2026

לפני כבוד השופט שמואל מלמד

המאשימה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד

נגד
הנאשם
אמיתי דוד מזר
על-ידי ב"כ עו"ד ישראל ילון

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. ביום 17.7.25 הגיעו ב"כ הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה והורשע, ונשלח לקבלת תסקיר שרות המבחן. הוצהר כי אין הסדר לעניין העונש. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן הורשע הנאשם בעבירה של נשיאה והובלת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977.

2. בתאריך 18.04.2025, בשעה 00:27 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם אל בניין ברחוב בר אילן 29, בת ים, כשהוא עוטה כפפות על ידיו, והוביל עימו בתוך גרב לבנה, אקדח חצי אוטומטי Helwan, תוצרת מצרים, מסט"ב 51129(להלן: "האקדח"), שמסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם, טעון במחסנית תואמת המכילה 6 כדורי תחמושת 9 מ"מ, כשהוא מוסלק בתוך גרב על גופו, באזור חלציו, בלא רשות על פי דין לנשיאתו ולהובלתו. האקדח ו-6 כדורי התחמושת, הינם נשק כהגדרתם בסעיף 144(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. במעשיו אלו, הוביל ונשא הנאשם נשק, בלא רשות על פי דין להובלתו ולנשיאתו.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן מיום 23.10.25 מציג תמונה מורכבת של צעיר בעל יכולות תפקודיות מסוימות, אשר מצוי בתהליך של הסלמה עבריינית ומתקשה לשתף פעולה עם גורמי הטיפול. הנאשם בן 22, יתום מאב מגיל שנתיים. אימו מתמודדת עם קשיים רפואיים (חולת דיאליזה).

הנאשם גדל בצל מערכות יחסים מורכבות של האם, כולל חשיפה לאלומות נפשית מצד אחד מבני זוגה לשעבר.הנאשם הצליח לסיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, אך תפקודו התעסוקתי אינו יציב והוא מרבה להחליף מקומות עבודה.אבחון בעבר העלה קשיים בין-אישיים, חוויות נטישה, אימפולסיביות ושימוש במנגנוני הדחקה והכחשה. הומלץ בעבר על בדיקה פסיכיאטרית שלא בוצעה.הנאשם צורך קנאביס בתדירות יומית מגיל 16 ועד מעצרו. הוא אינו תופס עצמו כמכור ושולל צורך בטיפול.לנאשם הרשעה שהתיישנה בעבירת סמים ורישום ללא הרשעה בעבירות אלימות ורכוש מתקופת נערותו. שירות המבחן מציין כי קיימת הסלמה בחומרת העבירות (מנערות ועד לעבירת הנשק הנוכחית).הנאשם מוכר לשירות המבחן מ-2018. בעבר הפגין עוינות, זלזול וריחוק כלפי גורמי הטיפול. גם כיום הוא מסרב להשתלב בטיפול בקהילה סגורה בתחום ההתמכרויות.למרות שהודה בבית המשפט, בפני שירות המבחן הוא מתאר את האירוע כ"אקראי" ונטול כוונה פלילית. השירות מתרשם מהצגה עצמית חיובית ומטעה שאינה תואמת את חומרת מעשיו. לגבי הערכת סיכון וסיכוי מציין שירות המבחן בין גורמי סיכון לעבריינות היעדר גורמי תמיכה משפחתיים מרסנים; דפוסי חשיבה עברייניים ומתן לגיטימציה למעשים; שימוש מתמשך בסמים (התמכרות); קושי במתן אמון בטיפול והשלכת אחריות על גורמים חיצוניים. בין גורמי סיכוי לשיקום השלמת לימודי תיכון ובגרות; יכולות תפקודיות בסיסיות; עבר פלילי שאינו מכביד מאוד. שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית. נוכח סירובו לטיפול וחוסר היכולת שלו להתבונן בביקורתיות על מעשיו, השירות אינו ממליץ על הליך שיקומי במסגרתו. לגבי המלצה לענישה, השירות ממליץ על ענישה מוחשית של מאסר בפועל, במטרה לשקף את חומרת העבירה ולנסות לצמצם את הסיכון הגבוה להישנות עבירות נשק וסמים.

טיעוני הצדדים לעונש

4. הטיעונים לעונש של המאשימה, כפי שנטענו על ידי עו"ד דיה בן אסא זיגלמן. בהתייחס לחומרת העבירה והנסיבות (נסיבות ביצוע העבירה) נטען כי הנאשם נתפס בנסיבות מחשידות שאינן "תמימות" - הוא לבש כפפות, נשא אקדח טעון ומוסלק באזור החלציים, ונכנס לבניין מגורים בלב עיר (בת ים).המאשימה מדגישה את האיום הממשי על שלום הציבור. נשיאת נשק טעון במרחב הציבורי חושפת את האזרחים לפגיעות בלתי צפויות, פליטות כדור וזליגת נשק לגורמים עברייניים.המאשימה הגישה פסיקה (כולל מבית המשפט העליון) המראה מגמת החמירה בעבירות נשק, וביקשה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 36 ל-50 חודשי מאסר בפועל. בהתייחס לנסיבות אישיות ושיקולי חומרה (לפי תסקיר שירות המבחן) למרות גילו הצעיר (22), הנאשם מוכר לשירות המבחן מזה 8 שנים (מאז 2018). הוא דחה שוב ושוב ניסיונות טיפוליים, הפגין עוינות וזלזול כלפי המערכת, וסירב להשתלב במסגרות סגורות. נמצאו אינדיקציות לשימוש בסמים (גם במהלך המעצר הנוכחי ביוני 2025), ללא כל הליך גמילה או טיפול. שירות המבחן התרשם מהסלמה בהתנהגותו העבריינית, השלכת אחריות על גורמים חיצוניים וקשרים עם חברה שולית. נטען כי הנאשם לוקח אחריות "משפטית" בלבד כדי לחסוך זמן, אך בפועל הוא ממזער את מעשיו וטוען להיעדר כוונה פלילית, דבר המעיד על חוסר הבנה של חומרת מעשיו.לאור רמת הסיכון והיעדר אופק שיקומי, הומלץ על ענישה מוחשית ומרתיעה של מאסר בפועל. בהקשר של נסיבות לקולא טענה המאשימה כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן

וחסך זמן שיפוטי. הנאשם צעיר מאוד (בן 22) וסובל מנסיבות חיים מורכבות ומהיעדר תמיכה משפחתית. מצוין כי הוא מתנהל בצורה תקינה באגף העצורים ואף שולב בחינוך. המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בשליש האמצעי של המתחם (כלומר, סביב 40-43 חודשי מאסר), בנוסף למאסר על תנאי משמעותי וקנס כספי.

5. טיעון הסנגור, עו"ד ישראל ילון, כפי שנטענו בטיעונים לעונש. בהקשר של נסיבות ביצוע העבירה (צמצום החומרה) הסנגור הדגיש כי מדובר בנשק "קצר" (אקדח) ולא בנשק ארוך, שיקול שלטענתו אמור להקל בעונש. הנשק היה מוסלק בתוך גרב ולא היה מוכן ל"שליפה" מידית. לטענתו, הנסיבות מעידות על הובלה ממקום למקום ולא על כוונה לשימוש מידי או סיכון מידי לציבור. מדובר בנסיעה והובלה לזמן קצר, ואין ראיה לכך שהנשק הוחזק אצל הנאשם תקופה ארוכה. הסנגור ביקש להבחן את הפסיקה שהגישה המאשימה. טען הסנגור כי פסקי הדין שהציגה התביעה (מתחמים של 30 חודשים ומעלה) עוסקים במקרים חמורים בהרבה, כגון נאשמים שיצאו ל"קרב", כיוונו נשק לעבר שוטרים או היו מעורבים באירועי ירי פעילים. טענתו, במקרה הנוכחי לא הייתה התנגדות למשטרה, לא היה ניסיון בריחה (בניגוד למקרים אחרים בפסיקה), ולכן יש לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר. הפנה לנסיבות אישיות ושיקולי שיקום, אביו של הנאשם נפטר כשהיה בן שנתיים, ומאז גדל בנסיבות חיים קשות ומורכבות (אחיו מרצה עונש מאסר). למרות הרקע הקשה והחשיפה לסמים מגיל 16, הנאשם "חרק שיניים", סיים 12 שנות לימוד והוציא תעודת בגרות - דבר המעיד על כוחות נפש ורצון לעתיד נורמטיבי. הנאשם מתנהל ללא דוחות משמעת. הסנגור טען כי אילו הנאשם היה קשור עמוקות לארגוני פשיעה, הדבר היה מקבל ביטוי בעבירות משמעת בין כותלי הכלא. הסנגור חולק על המאשימה וטוען כי הנאשם לא באמת קיבל הזדמנויות שיקומיות ממשיות שדחה, אלא גדל בתוך "מסכנות" ומחסור במעטפת תומכת. הסנגור הסביר כי כשהנאשם אמר לקצינת המבחן שאין לו "כוונה פלילית", הוא לא התכוון לכך שהמעשה חוקי, אלא שלא הייתה לו כוונה לפגוע באיש או לעשות שימוש התקפי בנשק. הסנגור עתר למתחם ענישה המתחיל ב 21-חודשי מאסר בפועל. לאור הגיל הצעיר, ההודיה והרקע האישי, הסנגור מבקש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם.

6. דבריה של אם הנאשם בבית המשפט היו מלאי רגש והתמקדו בנסיבות החיים הקשות של המשפחה וביכולת ההתמודדות של בנה. האם ציינה כי אביו של הנאשם נפטר כשהיה צעיר מאוד, מה שהותיר חלל משמעותי בחייו. האם שיתפה כי היא חולת דיאליזה והייתה מאושפזת תקופות ארוכות. היא תיארה רגע כואב שבו בנה התמוטט בבכי כשראה את סימני הזריקות על ידיה, מתוך פחד שגם היא (ההורה היחיד שנותר לו) תלך לעולמה. עקב מחלתה, היא לא יכלה להעניק לו את התמיכה והנוכחות להן נזקק, דבר שלדבריה תרם להידרדרותו בגיל צעיר. האם הדגישה כי למרות הנסיבות, בנה נלחם כדי לסיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה בתיכון "ברנקו וייס", תוך שהוא זוכה להערכה רבה מהמורים ומהתלמידים. היא תיארה אותו כ"ציפור נפש" הסובלת מכאב רגשי עמוק, אך בעלת "אור פנימי" וחשיבה חיובית. האם ציינה כי היא רואה בבנה שינוי משמעותי מאז שנכנס למעצר. לדבריה, הוא התבגר, התפכח ומבין כעת את חומרת מעשיו. בנוסף, היא ציינה כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, וגם היא כאם לוקחת אחריות. היא הגדירה את האירוע כ"כאפה" שניערה אותו וגרמה לו להבין שעליו לשלם מחיר על

טעויותיו. האם ביקשה מבית המשפט שינהג בבנה במידת הרחמים ("לפנים משורת הדין") ולא טיל עליו עונש שיהווה "כתם שיהרוס לו את החיים." היא ציינה כי לבנה יש חלומות שהוא רוצה להגשים ומנהלת איתו שיחות על עתיד חיובי יותר.

7. דבריו של הנאשם בבית המשפט היו קצרים וממוקדים בניסיון לשכנע את בית המשפט ברצונו בשינוי. הנאשם הצהיר כי הוא מצטער מאוד על מעשיו. הוא הדגיש כי המעשים שביצע אינם מייצגים את דרך החיים שבה הוא בוחר לחיות. הנאשם הביע רצון עז לפתוח "דף חדש" עם שחרורו מבית הסוהר, הכולל השתלבות בלימודים ובניית חיים נורמטיביים. הוא סיכם בהבטחה כי אירועים מסוג זה לא יישנו בעתיד.

דין והכרעה

8. במשפט הפלילי ערך מוגן הוא האינטרס החברתי או הזכות הבסיסית שעליה החוק מבקש להגן באמצעות הגדרת מעשה מסוים כעבירה. בעבירות נשק (נשיאה והובלה), ובפרט בנסיבות שתוארו בכתב האישום הזה, הערכים המוגנים הם שלום הציבור וביטחונו. זהו הערך המרכזי ביותר. נשיאת נשק טעון ללא פיקוח במרחב ציבורי (בניין מגורים בבת ים) יוצרת סיכון ממשי לחיי אדם. החשש הוא כפולשימוש מכוון: שימוש בנשק לצורך פגיעה באדם אחר במסגרת סכסוכים. סיכון מקרי: פליטת כדור, טעות בזיהוי או הגעה של הנשק לידיים לא מיומנות, שעלולים להוביל למוות או לפגיעה קשה של עוברי אורח תמימים. ערך מוגן נוסף הוא שלטון החוק והסדר הציבורי. המדינה מחזיקה במונופול על השימוש בכוח ובנשק. נשיאת נשק ללא רישיון מהווה קריאת תיגר על סמכות המדינה לקבוע מי רשאי להחזיק כלי משחית. הערך המוגן כאן הוא שמירה על חברה מאורגנת שבה לא "כל דאלים גבר" ולא כל אדם עושה דין לעצמו או מסתובב חמוש לפי ראות עיניו. בנוסף, מניעת עבריינות נלווית (הגנה מפני "עבירות חשיפה") עבירות נשק נחשבות לעבירות "חשיפה" או "עבירות הכנה". הנחת העבודה של בתי המשפט היא שנשק המוחזק באופן בלתי חוקי, כשהוא מוסלק וטעון, לא נועד למטרות תמימות. הגנה על ערך זה נועדה למנוע את העבירה הבאה (רצח, שוד, סחיטה באיומים וכדומה) עוד לפני שהיא מתרחשת. יישום למקרה הספציפי של הנאשם בטיעוני המאשימה ובפסיקה שהוגשה, הודגש כי הערכים הללו נפגעו בדרגה גבוהה בשל נסיבות הביצוע. הנשק היה מוסלק (בתוך גרב באזור החלציים) וטעון ב-6 כדורים. הנאשם עטה כפפות, דבר המלמד על תכנון מוקדם וניסיון למנוע השארת טביעות אצבע. כניסה לבניין מגורים בלב עיר צפופה מחריפה את הפגיעה בביטחון האישי של התושבים באותו אזור. בית המשפט העליון קבע לא פעם כי בשל הפגיעה הקשה בערכים אלו, יש להעדיף את שיקולי ההרתעה והגמול על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, במיוחד כאשר אין אופק שיקומי ממשי (כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן במקרה זה).

9. קביעת מתחם הענישה היא בליבת גזר הדין, והיא נגזרת משקלול של חומרת המעשה (הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה) אל מול מדיניות הענישה הנוהגת (הפסיקה). במקרה הנוכחי, קיים פער משמעותי בין עמדות הצדדים, ובית המשפט ידרש להכריע ביניהן. עמדת המאשימה עתרה

למתחם של 36 עד 50 חודשי מאסר בפועל. כאשר הנימוק הוא נסיבות מחמירות הכוללות אקדח טעון, הסלקה על הגוף, שימוש בכפפות וכניסה לבנין מגורים. לעומתה עמדת ההגנה הייתה למתחם שמתחיל ב-21 חודשי מאסר בפועל. כשהנימוק בפיה, שמדובר בנשק "קצר" (אקדח), הובלה לזמן קצר, ללא ניסיון בריחה מהמשטרה וללא הוכחה לכוונת שימוש התקפית. לצורך קביעת המתחם יש צורך לניתוח נסיבות האירוע לחומרה ולקולא. לחומרה יש להתחשב בכך שהנשק היה טעון. אקדח עם 6 כדורים במחסנית הוא "פצצה מתקתקת". לבישת כפפות והסלקת הנשק בגרב באזור החלציים מעידים על תכנון מוקדם וניסיון להתחמק מגילוי (ולא החזקה מקרית). הובלת הנשק בתוך בנין מגורים בבתים מעלה את רמת הסיכון לשלום הציבור. השיקולים לקולא שיש להתחשב בהם אקדח (נשק קצר) נחשב בפסיקה לעיתים כפחות חמור מנשק התקפי ארוך (כמו M-16). הנאשם לא השתמש בנשק, לא ירה ולא איים.

10. מתחם הענישה בהתאם למדיניות הענישה יש לקבוע בהתאם להנחיה הברורה של בית המשפט העליון להחמיר משמעותית בעבירות נשק נוכח "מכת המדינה" בתחום זה. להלן דוגמאות למדיניות הענישה הנוהגת:

עפ"ג 24825-03-25 **מאג'ד אבו זראקי נ' מדינת ישראל** (03.08.25) כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, ביום 6.12.2022 בשעה 4:00 המערער נסע ברכבו כשהוא נושא עמו אקדח חצי אוטומטי מסוג D.D.G (להלן: הנשק), שבו מחסנית ו-12 כדורים בקליבר 9 מ"מ. באותה העת, משטרת ישראל הקימה מחסום משטרת ו-12 כדורים בקליבר 9 מ"מ. בשלב זה, כשהמערער הבחין במחסום המשטרה, האיץ את רכבו ונמלט במהירות. המערער המשיך במנוסתו על אף קריאות השוטרים במערכת הכריזה ובצופר המשטרה. בעודו נמלט, זרק את הנשק ואת המחסנית שנשא עמו מחלון רכבו. בהמשך, המערער נעצר משהגיע לדרך ללא מוצא בקרבת ביתו, אך סרב להזדהות בפני השוטרים. בגין האמור, יוחסו לו עבירות של נשיאת נשק לפי סעיפים 144(ב) רישה ו-144(ג) לחוק העונשין; נשיאת אביזר נשק לפי סעיפים 144(ב) סיפה ו-144(ג) לחוק; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק; ושתי עבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק. נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 22 ל-44 חודשי מאסר בפועל. נדון המערער לעונש של 22 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות. הערעור בבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 8617/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (09.07.24) על פי כתב האישום נהג המערער ברכבו, כשרישונו נפסל, בעודו נושא, שלא כדין, אקדח חצי-אוטומטי ומחסנית. במהלך נסיעתו נעצר המערער על-ידי כוח בילוש של המשטרה, ובניסיון למנוע את מעצרו דחף שניים משוטרי הכוח. הורשע בעבירות של נשיאהוהובלתנשק, אבזר ותחמושת, נהיגהבזמן פסילה, תקיפתשוטר בנסיבותמחמירות, נהיגה ללארישיוןנהיגההתקףונהיגה ללאפוליסתביטוח. נקבע מתחם ענישה נע בין 25 ל-50 חודשי מאסר. נדון ל-40 חודשי מאסר לריצוי בפועל וענישה נלוות. הערעור נדחה.

ע"פ 5681/23 נח חווא נ' מדינת ישראל (20.12.23) על פי עובדות כתב האישום המתוקן, כשנה וחצי עובר לתאריך 3.10.2022, החזיק המערער אקדח טעון במחסנית התואמת לו ובתוכה 6 כדורים. בתאריך 3.10.2022 יצא מביתו כשהוא מחזיק ונושא את האקדח טעון במחסנית ובכדורים, וכשהנשק מוסתר בבגדיו הלך ביחד עם אשתו לכיוון רכבו שחנה בסמוך. שוטרים שהיו בתצפית יזומה על המערער הבחינו בו, הוא הבחין בהם, זיהה אותם כשוטרים והחל לברוח. משצעקו לעברו "עצור משטרה", לא נענה ותוך כדי הימלטותו הוציא את האקדח והחזיקו בידו. זמן קצר לאחר מכן השוטרים השיגוהו, אחד מהם שלף ודרך את נשקו, כיוונו לעברו ודרש כי ישליך את האקדח לרצפה ומיד לאחר מכן נעצר. משכך, יוחסו למערער עבירות בנשק (החזקה ונשיאה), עבירות לפי סעיפים 144(א)+(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). בית המשפט המחוזי, קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשי המערער הוא בין 24 ל-50 חודשי מאסר. וגזר עליו 35 חודשי מאסר. מאסר על תנאי וקנס. הערעור בבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 3851/23 בודהנה נ' מדינת ישראל (13.6.2023) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק ובעבירת החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. על פי עובדות כתב האישום המתוקן המערער נסע ברכב במושב שלייד הנהג, הרכב נעצר על ידי שוטרים כשהמערער מחזיק, נושא ומוביל אקדח מסוג ZAGROS תוצרת אזרבייג'ן, מודל K-16 קליבר 9 מ"מ ובתוכו מחסנית תואמת שהכילה 15 כדורים. האקדח היה צמוד למערער ברווח שבין המושב שלייד הנהג לבין ידית ההילוכים. במהלך מעצרו נמצאו עליו סם מסוכן מסוג חשיש בכמות של 2.87 גרם נטו וכן, סם מסוכן מסוג קנבוס בכמות של 0.55 גרם נטו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 30 ל-48 חודשי מאסר וגזר עליו 42 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 5856/22 טאייע סויטאת נ' מדינת ישראל (21.03.23) הורשע המערער בכך שנסע עם אדם אחר כשהוא נושא אקדח מסוג FN ובו מחסנית ריקה. כאשר הגיע הרכב למחסום משטרת הנהג עצר את הרכב, המערער יצא מהרכב והחל להימלט מהמקום ובחלוף מרדף קצר, שבמהלכו השליך את האקדח, נתפס. בגין כך הורשע המערער בעבירות של נשיאה והובלת נשק שלא כדין; נשיאה והובלת אביזר לנשק שלא כדין; והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, על המערער נגזרו, בין היתר, 28 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 4303/22 אמיר אבו גאנם נ' מדינת ישראל (06.12.22) המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הובלה ונשיאת נשק. כמפורט בכתב האישום, נסע המערער יחד עם אחר אשר נהג ברכב בבעלות המערער, בכביש 6 לכיוון דרום. בסמוך לשמורת פורה נעצר המערער על ידי המשטרה כאשר אקדח חצי אוטומטי מסוג D.D.G קליבר 9 מ"מ פרבלום, שהוא כלי נשק יורה ובכוחו להמית ובתוכו מחסנית ריקה המתאימה לאקדח, מוסלקים בבד תקרת הרכב מעל מושב הנוסע. מאסר בפועל לתקופה של 31 חודשים תוך הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים בחופף וענישה נלווית. הערעור נדחה.

ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.09.2022) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של נשיאת נשק (לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושהייה בישראל בניגוד לחוק. הנאשם תושב ג'נין שאינו מורשה כניסה לישראל, שהה ברכב אשר נסע ברחבי העיר אום אל פאחם כשהוא נושא על גופו אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית וכדורים תואמים. כשנהג הרכב התבקש לעצור לבדיקת שוטרים, יצא הנאשם מהרכב כשהוא נושא עמו את הנשק והחל להימלט, כשנתפס נאבק בשוטר. בית המשפט המחוזי קבע בעניינו מתחם הנע בין 16 ל-40 חודשי מאסר והטיל עליו עונש של 18 חודשים לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קבע כי "בית משפט שמקל בעונשו של עבריין נשק מוכיח על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק" וכי מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס). לאור האמור, ומשום שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, החמיר בית המשפט העליון את עונשו ל-28 חודשי מאסר.

11. מדיניות הענישה בעבירה של נשיאת אקדח חצי אוטומטי, לרבות כאשר הוא מוסלק בגרב באזור החלציים, היא מחמירה מאוד וכוללת הטלת עונשי מאסר בפועל משמעותיים. עבירת נשיאה נחשבת חמורה יותר מהחזקה. אני מוצא לקבוע כי מתחם הענישה ההולם לנשיאת אקדח חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל, בתוספת ענישה נלווית, במטרה להרתיע ולמגר את תופעת הנשק הבלתי חוקי. הרף התחתון (30 חודשים) נגזר מהקביעה של בית המשפט העליון כ"רף כניסה" לעבירות נשיאת נשק במרחב הציבורי. הרף העליון (42 חודשים): משקף את חומרת ההסלקה (בתוך בניין מגורים) והעובדה שהנשק היה טעון בכדורים חיים, תוך שימוש בכפפות המעידות על תכנון פלילי.

12. השיקולים לחומרה במקרה זה נובעים הן מנסיבות ביצוע העבירה (חומרת המעשה) והן מנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעלו מהתסקיר ומהטיעונים. נסיבות ביצוע העבירה ("חומרת המעשה") האקדח לא רק הוחזק באופן לא חוקי, אלא היה טעון במחסנית עם 6 כדורים. נשק טעון מעלה משמעותית את פוטנציאל הנזק המיידני, בין אם בשימוש מכוון ובין אם בפליטת כדור מקרית. הנאשם עטה כפפות על ידיו. שיקול זה לחומרה מלמד על תכנון מוקדם, ניסיון אקטיבי למנוע את זיהויו (טביעות אצבע) והכנה לאירוע פלילי מתוכנן ולא מקרי. הנשק הוסתר בתוך גרב באזור החלציים. הסלקה כזו מעידה על ניסיון מתוחכם להטעות את גורמי האכיפה ולהסתיר את הנשק בבדיקה שגרתית. העבירה בוצעה בלב עיר (בת ים), בתוך בניין מגורים, בשעת לילה. נשיאת נשק בסביבת מגורים צפופה מגבירה את הסיכון לשלום הציבור ואת הפגיעה בתחושת הביטחון של האזרחים.

13. בהתייחס לנסיבות אישיות ושיקולי ענישה (לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין) שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית. התסקיר מצביע על כך שהנאשם אינו בשל להליך טיפולי ודוחה את הצעות השיקום שניתנו לו (כמו שילוב בקהילה סגורה). אף שמדובר בבחור צעיר, קיימת אינדיקציה להסלמה - מעבירות סמים ורכוש בנערותו ועד לעבירת נשק חמורה כעת. התרשמות שירות המבחן כי הנאשם נותן "לגיטימציה" להתנהלותו, משליך אחריות על גורמים חיצוניים ומקיים

קשרים עם חברה שולית עבריינית. המשך צריכת הסמים (קנאביס) באופן יומיומי, גם במהלך המעצר, מעיד על היעדר ריסון עצמי ועל אורח חיים שולי. המאשימה הדגישה כי למרות ההודיה המשפטית, הנאשם ממזער את המעשה בפני קצינת המבחן וטוען שההתנהלות הייתה "אקראית", דבר המעיד על חוסר הבנה של חומרת המצב.

14. שיקול משמעותי נוסף לחומרה הוא האינטרס הציבור והרתעה, העובדה כי מדובר בעבירה המהווה מכת מדינה. בתי המשפט מדגישים כי עבירות הנשק הפכו ל"מגיפה" בחברה הישראלית. במצב כזה, שיקולי ההרתעה (הרתעת הנאשם והרתעת הרבים) מקבלים עדיפות על פני נסיבות אישיות של שיקום, במיוחד כשאין אופק שיקומי ממשי.

15. השיקולים לקולא נועדו לאזן את חומרת העבירה ולאפשר לבית המשפט לגזור עונש שאינו בשיא החומרה, תוך התחשבות בנסיבותיו הייחודיות של הבחור הצעיר שעומד מולו. הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון. הודאה זו נזקפת לזכותו כביטוי מסוים של חרטה ונטילת אחריות על מעשיו. ההודאה חסכה את הצורך בניהול משפט הוכחות ארוך, זימון עדים (שוטרים, מומחים) ובזבוז זמן שיפוטי יקר.

16. לגילו של הנאשם יש משקל ניכר בענישה, הנאשם בן 22 בלבד. בתי המשפט נוהגים להתייחס לנאשמים בגילאי 18-21 בצורה מקלה יותר. ההנחה היא ששיקול הדעת בגיל זה עדיין אינו מגובש במלואו, קיימת השפעה חברתית חזקה, וישנו פוטנציאל לשינוי ומניעת קיבוע של דפוסי התנהגות עברייניים בטרם יהפוך לעבריין רצדיביסט (חוזר).

17. בהתייחס לנסיבותיו האישיות הטראגיות של הנאשם שאביו נפטר כשהיה בן שנתיים בלבד, מה שהותיר אותו ללא דמות אב משמעותית לאורך כל ילדותו. אמו חולת דיאליזה, והנאשם חווה תקופות בהן לא הייתה לו דמות מטפלת יציבה עקב אשפוזה. חוויות אלו תוארו בתסקיר כגורם למצוקה רגשית עמוקה ותחושות נטישה. אחיו של הנאשם מרצה עונש מאסר, מה שמעיד על סביבה משפחתית שקשה היה לצמוח בה לאורח חיים נורמטיבי. למרות הקשיים המשפחתיים, המצב הכלכלי והחשיפה המוקדמת לסמים (מגיל 16), הנאשם הצליח לסיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה. הסנגור ואימו הדגישו כי זהו הישג יוצא דופן עבור מי שגדל בנסיבות כאלו, המעיד על יכולת התמדה ושאיפה לעתיד טוב יותר.

18. דווח כי הנאשם מתנהל ללא דוחות משמעת בין כותלי הכלא, מה שמצביע על יכולת לציית לכללים ולמסגרת. אף שיש לנאשם רישומים מתקופת נערותו, אין לו עבר פלילי בתחום הנשק. זוהי כניסתו הראשונה למאסר ממושך כבגיר (אם ייגזר עליו כזה), ובית המשפט נוטה להקל מעט עם מי שזו לו "טבילת האש" הראשונה במערכת הכליאה הבוגרת. הנאשם הביע בדבריו רצון ללמוד ולצאת לדרך חדשה. האם תיארה "אור" שקיים בו ושינוי שחל בו במהלך המעצר (התפכחות).

19. כדי למקם את הנאשם בתוך מתחם הענישה שנקבע (30-42 חודשים), בית המשפט בוחן את סעיף 40א לחוק העונשין, המפרט נסיבות שאינן קשורות ישירות לביצוע העבירה אלא לנאשם עצמו. במקרה שלפנינו, האיזון מורכב במיוחד בגלל המתח בין עברו האישי הקשה לבין התחזית

העתידיה השלילית של שירות המבחן. שיקולים למיקום הנאשם ברף התחתון (לכיוון 30 חודשים) על פי סעיף 40א(1) - הפגיעה של העונש בנאשם. מדובר במאסרו הראשון של הנאשם כבגיר. בית המשפט מתחשב בכך שחויית המאסר הראשונה היא קשה ומרתיעה במיוחד עבור בחור צעיר. סעיף 40א(4) - גיל הנאשם. הנאשם בן 22 ("בגיר צעיר"). החוק והפסיקה מכירים בכך שבגיל זה פוטנציאל השיקום עדיין קיים, ושיקול הדעת אינו מגובש כשל אדם מבוגר. סעיף 40א(6) - נסיבות חיים קשות. יתמות בגיל שנתיים, מחלת הדיאליזה של האם והיעדר דמות אב יציבה. אלו נסיבות ש"ריככו" את ליבם של שופטים במקרים רבים, מתוך הבנה שהנאשם לא צמח ב"חממה" נורמטיבית. סעיף 40א(10) - נטילת אחריות. הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי והביע חרטה בדבריו האחרונים. למרות הנסיבות האישיות, ישנם נתונים שמונעים מלהסתפק ברף התחתון ביותר. סעיף 40א(9) - התנהגות רשויות האכיפה והתסקיר. שירות המבחן מצביע על דפוסי חשיבה עברייניים, צריכת סמים יומיומית וסירוב להשתלב בטיפול סגור. התסקיר נעדר ההמלצה "מושך" את הנאשם מהרף התחתון לכיוון מרכז המתחם. היעדר אופק שיקומי (סעיף 40ד - חריגה מהמתחם). מאחר שאין המלצה שיקומית, בית המשפט לא יכול לחרוג לקולא מהמתחם, והוא מחויב להטיל עונש בתוכו שמשקף גם את המסוכנות (הסלמה מעבירות רכוש לנשק).

20. איזון הענישה במקרה זה הוא מלאכת מחשבת של "תפירת חליפה" שתתאים הן לחומרת העבירה והן לנסיבותיו הייחודיות של הנאשם. מצד אחד, מדובר בעבירת נשק חמורה עם מאפיינים פליליים ברורים, ומצד שני, בבחור צעיר מאוד עם סיפור חיים טרגי שהצליח להגיע להישגים לימודיים למרות הכול. כדי להגיע לעונש צודק, בית המשפט משקלל שלושה שיקולים מרכזיים. שיקול ההרתעה - אקדח טעון בלב עיר, שימוש בכפפות והסלקה. זהו שיקול שמחייב מאסר משמעותי כדי להרתיע את הנאשם ואת הציבור ("מכת המדינה"). שיקול נסיבותיו האישיות של הנאשם - יתמות, אם חולה, עוני והצלחה בלימודים כנגד הסיכויים. אלו "נסיבות מקלות" המצדיקות התחשבות ומתן תקווה לנאשם. והשיקול השיקומי (העתידי) - התסקיר אינו בא בהמלצה טיפולית, אך הנאשם צעיר מאוד (בן 22). חסימת עתידו למשך שנים רבות מדי עלולה להפוך אותו לעבריין "מקצועי" לכל חייו. לאור הנתונים, העונש המאוזן צריך לעמוד בטווח בתוך השליש התחתון של המתחם, תוך מתן דגש על שיקומו בתוך הכלא.

21. לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, על פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

א. אני דן את הנאשם לעונש מאסר למשך 32 חודשים החל מיום מעצרו - 18.04.25.

ב. אני דן את הנאשם למאסר למשך 12 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. הנאשם ישלם קנס בסך ₪ 2,500 או 25 ימי מאסר תמורתם.

עמוד 9

הקנס ישולם תוך 180 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, תוך 45 יום מהיום.

ניתן צו להשמדת או חילוט המוצגים לפי שיקול דעת קצין משטרה או המאשימה.

המרשם הפלילי הושב לידיה הנאמנות של התביעה.

ניתן והודע היום כ"ד טבת תשפ"ו, 13/01/2026 במעמד הצדדים.

שמואל מלמד, שופט